

Rapport

Datum: 1 september 2006

Rapportnummer: 2006/301

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Apeldoorn:

1. pas op 8 november 2004 de proceskosten heeft betaald waartoe de Centrale Raad van Beroep het UWV bij uitspraak van 4 juni 2004 heeft veroordeeld, ondanks het feit dat verzoeker ter zake herhaaldelijk heeft gerappelleerd;
2. zijn verzoek om vergoeding van wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten in verband met het aanvankelijk uitblijven van de betaling van de proceskosten niet of althans onvoldoende gemotiveerd heeft afgewezen;
3. de klacht die verzoeker op 9 september 2004 heeft ingediend over het uitblijven van de betaling van de proceskosten - tot op het moment waarop hij zich laatstelijk tot de Nationale ombudsman wendde (17 februari 2005) - niet overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht heeft afgehandeld.

Beoordeling

I. Ten aanzien van de betaling van de proceskosten

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat het UWV hem pas op 8 november 2004 de proceskosten heeft betaald waartoe de Centrale Raad van Beroep het UWV bij uitspraak van 4 juni 2004 heeft veroordeeld, ondanks het feit dat verzoeker ter zake herhaaldelijk heeft gerappelleerd.

2. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Als bestuursorganen bij rechterlijke uitspraak tot betaling van proceskosten worden veroordeeld, mag verwacht worden dat zij binnen redelijke termijn na die uitspraak tot betaling overgaan.

3. Het UWV heeft de proceskostenvergoeding pas vijf maanden na de uitspraak betaald. Die termijn kan bezwaarlijk als redelijk worden aangemerkt. Tijdens het onderzoek heeft het UWV geen feiten of omstandigheden genoemd die de vertraging in de uitbetaling richting verzoeker kunnen rechtvaardigen. De stelling van het UWV, dat het de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep niet eerder dan op 2 november 2004 in zijn bezit had, doet daaraan niet af. In het verzoek om betaling van 9 juni 2004 (dat, afgaande op het door verzoeker verstrekte verzendjournaal, door het UWV moet zijn ontvangen) had verzoeker expliciet vermeld dat het UWV door de Centrale Raad van Beroep tot betaling van de vergoeding was veroordeeld. Het had dan ook in de rede gelegen dat het UWV na ontvangst van dat verzoek al de uitspraak had opgevraagd (bij verzoeker of de Centrale Raad van Beroep). Dat het UWV dat laatste pas na 29 augustus 2004 heeft gedaan, valt

niet te begrijpen. Te meer niet, omdat het voor 29 augustus 2004 al twee rappelbrieven van verzoeker had ontvangen (blijkens de door verzoeker verstrekte verzendjournalen).

De stelling van het UWV dat de vertraging in de uitbetaling mede veroorzaakt is door het feit dat het beroepsdossier medio 2004 is overgedragen aan een andere vestiging, rechtvaardigt de vertraging in de uitbetaling evenmin. De overdracht is een interne organisatorische kwestie, waarvan verzoeker niet de dupe mag worden. Als een dossier wordt overgedragen naar een andere afdeling, mag verwacht worden dat het UWV ervoor zorgt dat stukken voor dat dossier die na de overdracht nog op de 'oude' afdeling worden ontvangen, ook naar die andere afdeling worden nagezonden.

Door de proceskostenvergoeding pas na vijf maanden te betalen heeft het UWV gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging op dit punt is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de reactie op het verzoek om vergoeding van wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten

1. Verzoeker klaagt er verder over dat het UWV zijn verzoek om vergoeding van wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten niet of althans onvoldoende gemotiveerd heeft afgewezen.

2. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

3. Het UWV wees het verzoek bij brief van 22 november 2004 af omdat het een vergoeding van die kosten "niet van toepassing" achtte. Later, tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman honoreerde het UWV het verzoek alsnog.

Alleen al op grond van het feit dat de kosten uiteindelijk wel zijn vergoed en als reden voor die vergoeding geen omstandigheden zijn genoemd die niet ook al bestonden op het moment waarop de vergoeding werd geweigerd, kan worden geconcludeerd dat de aanvankelijke weigering niet afdoende was gemotiveerd. Daarnaast is het nog zo, dat het UWV tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman daarnaar gevraagd een toelichting gaf op de afwijzing van het verzoek (en welke uiteindelijk dus geen stand heeft gehouden), die ontbrak in de afwijzing in de brief van 22 november 2004. Geoordeeld moet dan ook worden dat het UWV het motiveringsvereiste heeft geschonden.

Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

4. Verder verdient de wijze waarop het UWV de toewijzing van het verzoek om vergoeding van de wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten heeft gemotiveerd, aandacht. Het verzoek is gebaseerd op de vertraagde uitbetaling van de proceskostenvergoeding

waartoe het UWV veroordeeld was. Door het verzoek toe te kennen vanwege een aaneenschakeling van incidenten in dit concrete geval, gaat het UWV voorbij aan het feit, dat in boek 6 van het Burgerlijk Wetboek specifieke bepalingen zijn opgenomen over vergoeding van schade die is geleden ten gevolge van een tekortkoming in de nakoming van een verbintenis. Het UWV had het verzoek op basis van die bepalingen moeten toetsen. Op grond van artikel 6:119, eerste lid BW in verbinding met artikel 6:83 sub b BW was het UWV gehouden wettelijke rente te vergoeden over de periode dat betaling van de kostenvergoeding waartoe het veroordeeld was, was uitgebleven (zie Achtergrond onder 2).

5. Overigens heeft het UWV ook bij de afhandeling van dit verzoek, net als bij het verzoek om proceskostenvergoeding, niet in overeenstemming met het vereiste van voortvarendheid gehandeld. Het UWV is pas bij brief van 27 mei 2005 teruggekomen op de weigering van de vergoeding van de wettelijke rente en de buitengerechtelijke incassokosten op 22 november 2004, terwijl de weigering door het UWV blijkens die brief als onderdeel van verzoekers klacht was aangemerkt. Vervolgens heeft het UWV, nadat verzoeker op 15 juni 2005 daarnaar gevraagd een specificatie van de kosten had opgestuurd, aanvankelijk verzuimd om tot betaling over te gaan. Dat laatste gebeurde pas begin oktober 2005, nadat de Nationale ombudsman navraag had gedaan. Het is volstrekt onduidelijk waarom dat zo lang heeft geduurd.

III Ten aanzien van de klachtafhandeling

1. Verzoeker klaagt er ten slotte over dat het UWV zijn klacht van 9 september 2005 over het uitblijven van de betaling van de proceskosten tot op het moment waarop hij zich tot de Nationale ombudsman wendde (17 februari 2005) niet overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht heeft afgehandeld.

2. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Het vereiste van voortvarendheid impliceert dat een bestuursorgaan klachten in beginsel dient af te handelen binnen de daar voor gestelde wettelijke termijnen.

3. Op grond van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond onder 1.) dient een bestuursorgaan een klacht in principe binnen zes weken na ontvangst af te handelen. Die afhandeling kan voor ten hoogste vier weken worden verdaagd, maar van die verdaging moet dan wel schriftelijk mededeling worden gedaan aan de klager.

4. Afgaande op de verstrekte informatie, heeft het UWV de brief van 9 september 2004 ontvangen en is die vervolgens in het ongerede geraakt. De klacht is pas in behandeling genomen na verzoekers tweede rappelbrief, van 23 december 2004, waarna op 24 januari 2005 een ontvangstbevestiging is verstuurd. Vervolgens is er op 18 april 2005 inhoudelijk gereageerd op de klacht over de proceskostenvergoeding. Op 27 mei 2005 reageerde het

UWV op verzoekers protest tegen de weigering de rente en de buitengerechtelijke incassokosten te voldoen. Duidelijk is, dat het UWV zich niet heeft gehouden aan de bovengenoemde termijnen van de Algemene wet bestuursrecht over klachtbehandeling en het vereiste van voortvarendheid heeft geschonden. De klacht is niet binnen de termijn van zes weken afgehandeld en er is geen verdagingbericht verstuurd.

Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Tot slot

Tot slot valt op dat het UWV in deze zaak zeer onzorgvuldig is omgegaan met alle correspondentie die het vanaf juni 2004 van verzoeker heeft ontvangen. Verzoekers brieven zijn niet of veel te laat beantwoord, onder meer doordat ze in het ongerede zijn geraakt of niet (of veel te laat) intern zijn doorgezonden naar het behandelend kantoor dat daarop moest reageren. Ook is er in de uiteindelijke reactie van 18 april 2005 op verzoekers klacht niet ingegaan op het deel van verzoekers klacht dat betrekking had op het verzoek om wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten. De inhoud van de reactie van 18 april 2005 is ook om een andere reden onzorgvuldig, nu het UWV daarin stelt het aannemelijk te achten dat een brief van 21 augustus 2004 - welke brief niet blijkt te bestaan - bedoeld is als reactie op verzoekers brief van 23 juli 2004. Het blijkt te gaan om een brief van 21 augustus 2002 welke dus nooit als reactie bedoeld had kunnen zijn op de brief van 23 juli 2004.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Apeldoorn is gegrond ten aanzien van:

de termijn van betaling van de proceskostenvergoeding wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

de afwijzing van het verzoek om wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten wegens schending van het motiveringsvereiste;

de klachtbehandeling wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Onderzoek

Op 19 januari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer mr. D. te Zoetermeer, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Apeldoorn.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het UWV en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het UWV deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

1. De Centrale Raad van Beroep veroordeelde het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) in een zaak waarin verzoeker als gemachtigde optrad, bij uitspraak van 4 juni 2004 tot betaling van de proceskosten van € 322. Verzoeker verzocht het UWV te Zeist bij brief van 9 juni 2004 om die proceskostenvergoeding naar hem over te maken en bij brieven van 23 juli, 23 augustus en 8 september 2004 rappelleerde hij ter zake. Van alle vier de brieven verstrekte hij tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman het verzendjournaal volgens welke verzending van de brieven per fax geslaagd was.

2. Op 9 september 2004 diende hij een klacht in bij het UWV te Zeist in verband met het uitblijven van de vergoeding. In verband met het uitblijven van een reactie daarop, rappelleerde hij op 2 november 2004. Daarbij gaf hij onder meer aan dat hij tevens vergoeding wenste van de wettelijke rente en de buitengerechtelijke incassokosten van 15% van de hoofdsom.

3. Op 3 november 2004 ontving verzoeker een kort berichtje van het UWV te Apeldoorn, gedateerd op 2 november 2004, met de mededeling dat de proceskostenvergoeding “binnenkort” zou worden overgemaakt. Verzoeker ontving die vergoeding op 8 november 2004.

4. In reactie op de brief van het UWV van 2 november 2004 verzocht verzoeker het UWV te Apeldoorn op 3 november 2004, onder verwijzing naar zijn rappelbrief van 2 november 2004, om betaling van de wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten. In reactie daarop gaf het UWV bij brief van 22 november 2004 aan dat het niet bereid was die vergoeding toe te kennen. Het UWV stelde dat het met de vergoeding van € 322 in

voldoende mate tegemoet was gekomen aan het verzoek en dat het een vergoeding van de wettelijke rente en de buitengerechtelijke incassokosten niet van toepassing achtte. Verder bood het UWV zijn excuses aan voor de verlate betaling.

5. Verzoeker protesteerde daartegen bij brief van 24 november 2004. Hij wees er daarbij op dat door de traagheid van het UWV, waarbij brieven niet beantwoord en toezeggingen niet nagekomen waren, veel extra tijd en kosten waren gemaakt die volgens hem op grond van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek en jurisprudentie van de Hoge Raad voor vergoeding in aanmerking kwamen.

6. Op 23 december 2004 verstuurde verzoeker een rappelbericht naar het UWV te Zeist in verband met zijn aldaar ingediende klacht van 9 september 2004, waarin hij nogmaals aangaf dat de weigering om de bijkomende kosten te vergoeden naar zijn mening onhoudbaar is. Toen hij daarop geen reactie ontving, wendde hij zich op 13 januari 2005 tot de Nationale ombudsman. Daarbij stelde hij onder meer, dat het regelmatig voorkomt dat de proceskostenveroordeling niet uit eigen beweging door het UWV wordt voldaan.

7. Op 25 januari 2005 ontving verzoeker een op 24 januari 2005 gedateerde bevestiging van het Centraal Klachtenbureau van het UWV van de ontvangst van zijn klacht op 11 januari 2005. In reactie daarop liet verzoeker op 27 januari 2005 onder meer weten dat hij zich inmiddels tot de Nationale ombudsman had gewend.

8. Bij brief van 21 maart 2005 legde de Nationale ombudsman de klacht aan het UWV voor.

9. Op 18 april 2005 stuurde het UWV te Apeldoorn verzoeker een inhoudelijke reactie op zijn klacht van september 2004. Het UWV gaf daarin onder meer aan dat niet op verzoekers brieven van 23 juli en 23 augustus 2004 was gereageerd. Wel was er volgens het UWV op 21 augustus 2004 een brief gestuurd naar de vorige gemachtigde in de betrokken zaak met onder meer de mededeling dat de proceskosten niet werden vergoed omdat er hoger beroep was ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 8 augustus 2002 (later bleek het te gaan om een brief van 21 augustus 2002).

Op 29 augustus 2004 was het dossier overgedragen aan het UWV te Apeldoorn. Toen de zaak daar werd opgenomen bleek dat verzoeker geen reactie op zijn verzoek had ontvangen. Aangezien in het dossier geen uitspraak van de Centrale Raad van Beroep zat, werd contact opgenomen met de Centrale raad. Op 2 november 2004 was in reactie daarop de uitspraak ontvangen (waarop geen verzenddatum stond vermeld) waarna diezelfde dag nog het bedrag betaalbaar was gesteld. Verzoekers brief van 24 november 2004 was voor kennisgeving aangenomen. Medio januari 2005 kwam de klacht terecht bij het Centraal Klachtenbureau, dat de klacht uiteindelijk op 18 februari 2005 doorzond naar Apeldoorn.

Het UWV erkende dat de klachtafhandeling veel te lang had geduurd en dat er geen adequate actie was ondernomen naar aanleiding van het verzoek om kostenvergoeding. Weliswaar beschikte het UWV niet over de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep, maar het had te veel tijd laten verstrijken alvorens bij de Centrale Raad van Beroep te informeren naar een uitspraak. Een en ander was volgens het UWV mede veroorzaakt door het feit dat het beroepsdossier in juli 2004 was overgedragen aan een andere vestiging en de post kennelijk niet zonder meer ook was doorgezonden naar dat kantoor. Verzoeker hoorde echter geen hinder te ondervinden van deze interne kwestie.

De klacht werd gegrond geacht en het UWV bood excuses aan voor de trage afhandeling van de klacht en het verzoek om proceskostenvergoeding.

10. Verzoeker reageerde bij brief van 11 mei 2005 en vroeg het UWV daarbij naar zijn standpunt inzake de vergoeding van de wettelijke rente en buitengerechtelijke kosten, nu hem niet duidelijk was of het UWV zijn afwijzende standpunt ter zake handhaafde of niet.

Bij brief van 27 mei 2005 kwam het UWV terug op de, door het UWV als onderdeel van verzoekers klacht aangeduide, weigering over te gaan tot vergoeding van de wettelijke rente en de buitengewone incassokosten. Het UWV liet verzoeker weten dat het in algemene zin van oordeel is dat het niet verplicht is tot het vergoeden van de gevraagde kosten, maar dat het in dit concrete geval, gelet op de aaneenschakeling van incidenten, van oordeel is dat vergoeding daarvan op zijn plaats is. De wettelijke rente zou worden vergoed ter hoogte van 15% van het bedrag van € 322 en verzoeker werd gevraagd om een specificatie van de door hem gemaakte buitengerechtelijke incassokosten. Verzoeker deed dat bij brief van 15 juni 2005.

11. Na herhaald rappel reageerde het UWV bij brief van 27 juni 2005 op de brief van de Nationale ombudsman van 21 maart 2005. Het herhaalde daarin zijn standpunt met betrekking tot de klacht, zoals verwoord in de brief van 18 april 2005 aan verzoeker. Daarnaast gevraagd gaf het UWV aan dat de oorzaak van het feit dat de proceskosten pas in november 2004 waren vergoed, lag in het feit dat de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep tot 2 november 2004 niet in bezit van het UWV was.

In antwoord op de vraag waarom het UWV had geweigerd de wettelijke rente en de buitengerechtelijke incassokosten aan verzoeker te betalen, gaf het UWV aan dat het zich niet aansprakelijk achtte voor het niet tijdig overmaken van de proceskostenvergoeding c.q. dat het niet in verzuim was. Daarbij wees het UWV er nog op dat verzoeker in zijn correspondentie niet had verwezen naar een uitspraak. Wel wees het UWV erop dat inmiddels wel de bereidheid bestond tot vergoeding en verwees daartoe naar de brief van 27 mei 2005 aan verzoeker.

Het UWV gaf verder aan dat het vast beleid is dat de proceskosten worden vergoed zodra duidelijk is geworden dat de Centrale Raad van Beroep het UWV daartoe veroordeelt.

Daarna wordt zo nodig het rekeningnummer van de klant opgevraagd en betaald. De klant ontvangt een brief waarin de betaalbaarstelling wordt aangekondigd, waarna het nog ongeveer vier weken duurt voordat het bedrag feitelijk op zijn rekening staat. Intern heeft het UWV hier geen termijnen aan gesteld.

Gevraagd naar welke actie het UWV heeft ondernomen naar aanleiding van de verschillende brieven van verzoeker, gaf het UWV met betrekking tot de onderstaande brieven het volgende aan:

de brief van 23 juli 2004: het UWV achtte het aannemelijk dat de brief van 21 augustus 2004, per abuis verstuurd naar de vorige gemachtigde van verzoekers cliënte, bedoeld was als een reactie op deze brief;

de brief van 8 september 2004: zat niet in het UWV-dossier;

de brief van 9 september 2004: was in Zeist kennelijk in het ongereede geraakt;

de brief van 24 november 2004: bevatte naar het oordeel van het UWV een mededeling en was voor kennisgeving aangenomen;

de brief van 23 december 2004: nadat de brief intern was doorgestuurd aan het Centraal Klachtenbureau, was hierop met de brief van 24 januari 2005 gereageerd. Het Centraal Klachtenbureau stuurde de brief vervolgens op 18 februari 2005 naar het kantoor Apeldoorn, dat de beroepszaak had afgehandeld en dat de klacht in april 2005 heeft afgehandeld;

de brief van 27 januari 2005: was ontvangen door het klachtenbureau en doorgestuurd, waarna er veel te laat op was gereageerd door het kantoor Apeldoorn.

12. Verzoeker stelde op 19 juli 2005 in reactie op het standpunt van het UWV onder meer het volgende:

Het UWV is vóór 2 november 2004 herhaaldelijk door verzoeker op de hoogte gebracht van het bestaan van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep en de

daarin vervatte proceskostenveroordeling. In zijn brief van 9 juni 2004 verwees hij expliciet naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep en zijn latere brieven bevatten ook de term "proceskostenveroordeling". Gezien die omstandigheid had het

in de rede gelegen dat het UWV bij hem navraag had gedaan.

- Voor vergoeding van wettelijke rente op grond van artikel 6:119 BW is alleen de te late betaling vereist en geen verzuim van de debiteur.

- Verzoeker heeft op zijn brief van 15 juni 2005 geen reactie ontvangen.
- Verzoeker heeft geen problemen met het door het UWV beschreven beleid, maar stelt dat het UWV dat in de praktijk niet (strikt) toepast nu het vaker is voorgekomen dat verzoeker als gemachtigde problemen ondervindt bij de inning van proceskosten van het UWV.

Dat er in de interne routing wat betreft de klacht van 9 september 2004 het nodig mis is gegaan is aan het UWV te wijten en het UWV dient dan ook aansprakelijk en verantwoordelijk gehouden te worden voor de gevolgen daarvan.

De enigszins vergoelijkende toonzetting van de brief van 27 juni 2005 van het UWV acht verzoeker niet gepast. Alle termijnen zijn immers onweersproken ruimschoots overschreden en het UWV kan daarvan een verwijt worden gemaakt nu de brieven

van verzoeker niets aan duidelijkheid te wensen over lieten en bij eventuele vragen

men contact had kunnen opnemen, hetgeen niet is gebeurd.

13. Op 8 september 2005 vroeg de Nationale ombudsman aan het UWV om te reageren op verzoekers reactie en om aan te geven of en wanneer betaling van de wettelijke rente en de buitengerechtelijke incassokosten zou plaatsvinden of had plaatsgevonden.

Het UWV reageerde op 10 oktober 2005. Het UWV gaf onder meer aan dat (wederom) was verzuimd om de gevraagde en toegezegde bedragen betaalbaar te stellen en bood daarvoor zijn oprechte excuses aan. Het UWV stelde de bedragen diezelfde week nog via een spoedopdracht te zullen overmaken. Ook gaf het aan, zich te realiseren dat de totale behandeling van deze zaak bepaald geen schoonheidsprijs verdient.

Verder stuurde het UWV daarnaar gevraagd een kopie mee van de in zijn brief van 27 juni 2005 genoemde brief van 21 augustus 2004. Deze brief bleek te zijn gedateerd op 21 augustus 2002 en bevatte de mededeling dat de gevolgen van de uitspraak van de rechtbank (waaronder vergoeding van de proceskosten) werden opgeschort omdat hoger beroep was ingesteld.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brief van verzoeker aan het UWV van 9 juni 2004 en rappelbrieven van 23 juli, 23 augustus en 8 september 2004 (met faxverzendjournaal).
2. Klachtbrief van verzoeker aan het UWV van 9 september 2004 en rappelbrief van verzoeker aan het UWV van 2 november 2004.

3. Brief van het UWV aan verzoeker van 2 november 2004.
4. Brief van verzoeker aan het UWV van 3 november 2004.
5. Brief van het UWV aan verzoeker van 22 november 2004.
6. Brieven van verzoeker aan het UWV van 24 november en 23 december 2004.
7. Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 13 januari 2005.
8. Ontvangstbevestiging van het UWV van verzoekers klacht van 24 januari 2005.
9. Reactie op de klacht van het UWV aan verzoeker, gedateerd 18 april 2004.
10. Brief van verzoeker aan het UWV van 11 mei 2005.
11. Brief van het UWV aan verzoeker gedateerd 27 mei 2005.
12. Brief van het UWV aan de Nationale ombudsman van 27 juni 2005.
13. Reactie van verzoeker op het standpunt van het UWV, gedateerd 19 juli 2005.
14. Nadere reactie van het UWV van 10 oktober 2005 en nagezonden bijlage van de brief van het UWV gedateerd 21 augustus 2002.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

“1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken (...) na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft.”

Artikel 9:12, eerste lid

“Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht, zijn oordeel daarover alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt.”

2. Burgerlijk Wetboek, boek 6

Artikel 83, aanhef en onder b

“Het verzuim treedt zonder ingebrekestelling in:

(...)

b. Wanneer de verbintenis voortvloeit uit onrechtmatige daad of strekt tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 74 lid 1 en de verbintenis niet terstond wordt nagekomen;”

Artikel 119, eerste lid

“De schadevergoeding, verschuldigd wegens vertraging in de voldoening van een geldsom, bestaat in de wettelijke rente van die som over de tijd dat de schuldenaar met de voldoening daarvan in verzuim is geweest.”